

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plvtarchi Chaeronensis Moralia, Qvae Vsvrpantvr

Svnt Avtem Omnis elegantis doctrinæ Penvs : Id est, varij libri: morales, historici, physici, mathematici, denique ad politioem litteraturam pertinentes & humanitatem : omnes de Graeca in Latinam linguam transscripti summo labore, cura, ac fide

Plutarchus

Francoforti ad Mœn, M.D.LXXXII

In quæstionibus Græcis

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-289](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-289)

ταῖς ἀνθρώπων, omnino ἢ est legendum. alia enim causa red-
ditur, quod interpretem fefellit. Porro νεκρέλια ἰερά infra
quaest. Grac. 37. memorantur.

IN QVÆSTIONIBVS GRÆCIS.

495. II. Quippe à Deucalione.] lege ἀτε γερωνέου legeba-
tur ἄ. ratio mea emendationis plana. Superiore problemate
deest lex qua citatur. quod & apud Demosthenem & alios saepe
fit. ibid. τὸ γὰρ ἐννοεῖν καὶ πάτερον suspectum.

496. 39. Deinde Cirram obt.] vitiose hæc leguntur. ἐν
Διόν Κίρρη καὶ ἀβλεύσαντες, Οἶνοκλον τὸν βασιλέα, τὸ, &c.
neg. sat is constat, quid legerit aut secutus sit interpres, erravit
quidem certe. Lege meo periculo, Εἰν δὲ τῇ Κίρρη καὶ ἀβλεύσαν-
τες Οἶνοκλον, &c. Tu vide infra questionem 26 & ibi reperies
mea castigationis fundamentum. quanquam ibi Onoclus legi-
tur pro Αἰών & παραύαιοι pro παραύαι ex Stephano. Ego
meas coniecturas in versione sum secutus, deq. his lectorem o-
biter monendum tamen putavi. Sed & illud εἰξάμενος καὶ
ἐκ τὸ μὲν, cum vouisset sacrificium, insolens est eodem proble-
mate. Expunge autem καὶ ante μετασφερόμενον: itaq. concin-
nior est structura, quam si eo relicto legas μετασφερόμενον. Por-
ro apud Hesychium per ἠ scribitur θαυηλὸς, ἀμνὸς. Hic sequen-
te questione per ἰῶτα. Ibidem παρὰ εὐμαίων] lege παρὶ ex con-
suetudine Graca.

498. 9. A mai eiectus.] ἐκ βραθέντα. Sic lego singulari nu-
mero: nam quomodo mare Nessum eiecerit eo locorum, aut qui
cadaver eius in mare peruenit, vix video. & ἐρετριῶν metri
causa scribo in versu Archyta, qui est Heroicus. Vocem concisam
esse ex ἐρετριῶν, etiā Eustathius docuit. quid aut sit μάκων,
nescio: fortassis nomen est alicuius in Ozolis loci. Eustathius in
Catalogum nauium annotavit Erannum olim urbem Phocidis,
dictam deinde Cyparissum. Fuerunt autem vicini Phocensium
Locri. Sed hæc alibi pertractabuntur.

499.23. Hyperæ fratrem.] ὑπερῆς ἀδελφόν. nominatiuus masculinus Ὑπερῆς non fert hunc genitiuum. Ὑπερῆς legendum aut Ὑπερῆων. nā virum fuisse satis constat ex sequentibus. Et Stephano, vnde ὑπερῆτος legendum apparet. Quaestione vigesima ἐβδόμῳ τῆς lege, non τὸ. Quaestione vigesima secunda. 612.

500.21. Cothus & Aeclus.] pro Arclo plane legendum est Aeclus. Id cum aliunde, tum ex septimo & decimo Strabonis libro liquet, huius initio, illo finiente.

500.35. Elafix.] Ἐλάσιοι aut hic ἐλάσιοι, aut deinde ἐλασίος legendum apparet. μιξαρχαγῆτας autem lego, quasi semideū diceret. gentilitatis Argiua autorem, non tamen caelitem. ἀρχαγῆτης is est, hinc Apollo Archagetes apud Pausaniam in Atticis. De aliterio, &c. in libro de oraculis desit is, pag. 236. Et in fine de curiositate vide. hic locus videtur mancus, ταῦτα ad ἀλῆς a referri licet. Inde quaestione XXVI.

501.20. Circa Aethiciā.] εἰς Αἰθακίαν. legebatur Αἰθακίαν. at supra quaest. 13. eadem de re legitur εἰς Αἰθίνας. Sed Et Stephanus de Urbibus Αἰθίαιa scribit: ne alios citem. Rex Aenianū supra Oenoclus legitur. Οἶνοκλ. Fabula Tene satis est nota, etiam ex prouerbiis.

505.3. Filium Hippasum traderet.] ἵππασον τὸν ἦδν. Locus hic corruptus est, mea coniectura sic legeretur commode, τὸν ἦδν διασπασάσασθαι. κληθῆναι δὴ τὰς μ.α. αὐτῶν δυσειματῆντας ὑπὸ λ.κ. πένθους, φόλοῖς. αὐτὰς δὲ αἰολείας οἶον ὀλοῦσ. κ. &c. Melius proferret, qui melius reperiet. interim integra omnia sumto pro Αῤῥοίνω lego Αῤῥοίνω, pro ἐλλυδῖς ἐλλυδῖς. Agrionia esse Bacchi sacrificium apparet, qui Agrionius in vita Antonij dicitur. Vide caput primum libri octavi symfiacorum. Quaestione 40. ἐτήρει. sensus vult ἐτήρειτο Ante quaest. 39. νομιζόμενους περὶ τὰς ἐλδθῆρας. Et λέγεσθαι μὲν. lege pro τῆς Et λέγεται. ἔσχηκεν pro ἔσχημέναι.

509.36. Ab equiseas conscendi.] τὰς ἐνόδας ἵππωνος. ἐνόδας omisit interpretes, Et quid sit, sane non cerno. 43. non est inte-

est integrū. & quid est μεσοπολις. In 45. pro μυλαέων lege meo periculo μυλασείων. Sed profectò satis fœdatur videtur 49. quæstio. Ego Zepatum istum Bitynorum accipio regem, & Thracæ putò Chalcedonijs auxilio fuisse. Res estò exposita omnium iudicio.

IN LIB. DE ORACVLO-
rum defectu.

512. 24. Apud Deum.] ὅτι τῷ θεῷ. Aldus δεῦ. quod nihil est. Hic liber in manuscripto non inerat. eiusq̄, me quod facile obseruabit lector, mirificè torfit qualis qualis inter conuertendum etiam emendatio. neque dissimulo me Turnebiana lucubratione quâ confirmatum quâ instructum. Certè tamen non omnia ei debentur, quæ nos procudimus. quod eruditus lector facile sentiet. Oraculi primus versus stabit, si pro ἦν γῆς, legas: ἐστὶν γῆς, aut λῶ γαῖης.

513. 8. Quod probabile fit.] ἕτερον τῷ περαγ. Turnebus pro ἕτερον legendum putabat ὕσερον. & suprâ quinq̄, versibus, καὶ τῷ πλείονα, non τὸ. ego nihil conuellere ausim. & τὸ videatur melius, quàm alterum, coherere. Sed certè quod sequebatur γελοῖον ἀφένθη, ridiculo errori librarij debebatur. itaque φάνθη aut φήθη repositu est opus.

513. 23. Sanè vos quoq̄.] Scribendum. Καί τοι καὶ ὑμῖν, legebatur ἡμῖν. Sed dubium non est, quin Grammaticos compellet Cleombrotus, quorum ars nulla erit. Si non ex minimis saepe de maximis iudicium & coniectura fiant. Μοι δφέλλεδρ lege pro συμβάλλεδαι. ac rursum pro ὠφέλλεδαι. & non τῶτο, verum τὸ. Emendationis nostre ratio (quod ante nos publicauit Turnebus) constat ex verbis Homeri Odys. γ. 367. quæ adscripti, & ab Eustathio ita, vt hic, exponuntur.

Ἐμὶ ἐνθα χεῖρός μοι ὠφέλλεσαι. ἔπι νεόν γε

Ὀυδὶ ὀλίγον. —

Mentio ξυρῆ est Iliad. κ. 173. Noctem δολῶ inuenies cùm alibi